

Diputació Permanent de les Corts Valencianes realitzada el dia 6 de maig de 2020. Comença la sessió a les 10 hores i 6 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió número 3. X Legislatura. Primera reunió.

El senyor president:

Molt bon dia, senyories.

Bon dia, Isabel. *(Rient)* Sempre és un plaer tornar a vore'ns. Una de les coses, si n'hi ha alguna cosa positiva d'esta situació, és que valorem més aquelles coses que fins ara no prestaves massa atenció: retrobar-se, reunir-se, ajuntar-se.

I ara mos trobem en esta Diputació Permanent número 3 de la present legislatura, la número deu.

Senyories, s'obri la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Presten atenció. De conformitat amb el que es va acordar per unanimitat en la reunió de la Junta de Síndics de 17 d'abril del 2020, guardarem un minut de silenci per les víctimes de la pandèmia causada per la COVID-19.

Moltes gràcies. Que descansen en pau.

Senyories, informe a les seues senyories que tenim tres peticions de vot telemàtic. La secretària primera, senyora Cristina Cabedo, per als dies 6, 7 i 8. El síndic del Grup Parlamentari Compromís, el senyor Fran Ferri, per als dies 6 i 7. I la vicepresidenta primera, María José Salvador, per al dia 7 de maig.

Així mateix, comuniquem a les seues senyories que ahir en la Junta de Síndics es va arribar a un acord unànime perquè en aquesta sessió de la Diputació Permanent es pugui procedir a la modificació de l'ordre del dia, per incloure un nou punt consistent en la creació de la comissió d'estudi per a la reconstrucció social i econòmica amb motiu de la COVID-19.

Una vegada s'arribe a un acord per part de tots els grups parlamentaris respecte a la seua organització de treball, data de constitució i objectius, i es presente, aquesta presidència ho comunicarà i es passarà a votació. Tenim tres dies per a concretar esta iniciativa.

Compareixença del vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica, senyor Rubén Martínez Dalmau, per a informar sobre les actuacions dutes a terme per la Vicepresidència segona i la conselleria com a conseqüència de l'alarma sanitària de la COVID-19

El senyor president:

Ja sense més preàmbuls, anem al punt primer de la nostra Diputació Permanent, que és la compareixença del

vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica per a informar sobre les actuacions dutes a terme per la Vicepresidència segona i la conselleria, com a conseqüència de l'alarma sanitària de la COVID-19.

Coneixen vostés el procediment que està articulat en els articles 172 del nostre Reglament i la Resolució de Presidència de caràcter general 2/IV, segons l'Acord de la Junta de Síndics de 17 d'abril del 2020.

Per tant, ja sense més dilació, convida l'honorable senyor vicepresident segon del Consell perquè faça la seua intervenció davant esta Diputació Permanent.

Com saben vostés, no tindrà límit de temps per a fer esta exposició, i després tindrà lloc la intervenció dels grups parlamentaris.

Quan vosté vullga, vicepresident.

El senyor vicepresident segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyories, comparèixer de nou en seu parlamentària em suposa sentiments contraposats. Per una banda, la tristesa de vore com 1.289 valencianes i valencians s'han quedat pel camí, igual que tantes persones arreu d'altres territoris de la resta d'Espanya i del món.

Tot el meu record i el més sincer condol a totes les persones que han hagut de lamentar la pèrdua d'una persona estimada.

I les meues gràcies a totes les dones i hòmens que dia a dia han estat treballant sense descans perquè poguérem estar refugiats en les nostres cases.

D'altra banda, sent una profunda satisfacció al vore com la cambra on resideix la representació del poble valencià torna a obrir les portes per a recuperar poc a poc una nova normalitat.

Una normalitat que ens haguera agradat que mai s'haguera interromput i que ara s'ha convertit en una altra totalment diferent, una normalitat altra. Una normalitat altra que haurem d'afrontar des de la posada en valor i recursos en els sistemes de protecció social públics.

Un nou marc que ens brinda l'oportunitat de protegir amb tot el nostre esforç l'administració valenciana, de valorar l'entrega i rapidesa organitzativa que em tingut, gràcies i en gran part a la gent que treballa en l'administració, de treballar per tal de centrar la nostra acció política amb els principis d'igualtat, justícia social i solidaritat.

I també milers de treballadores i treballadors de fora de l'administració han respost sobre la base d'aquestes conviccions, xicotetes realitats quotidianes, que han fet un pas

endavant i han decidit ser subjectes polítics compromesos amb la col·lectivitat.

Com han assenyalat pensadores com Yayo Herrero i moltes altres referents de l'ecofeminisme, de sobte els treballs indispensables són els treballs que aquests últims anys han estat pitjor pagats, els que han sigut arraconats, els més precaritzats, els que tenen menor visibilitat, i en molts, molts casos els més feminitzats.

Les cures, els treballs domèstics, els de les residències d'ancians, una gran part de la sanitat, la neteja.

Per això, m'agradaria fer especial menció a tot el personal sanitari, treballadores i treballadors de la neteja, la gent que ens abasteix de menjar i productes bàsics, xicotetes agricultores i agricultors i comerços locals que s'han assegurat d'omplir el nostre rebost.

Professores i professors que han seguit la seua activitat lectiva, professionals dels serveis socials d'atenció primària, professionals dels mitjans de comunicació, i moltes altres persones que han treballat en aquests últims dos mesos.

De tot cor, moltes gràcies.

La pensadora alemanya Hannah Arendt ja ens va advertir quan va dir que la realitat té el desconcertant costum d'enfrontar-nos a allò inesperat. Les conseqüències econòmiques i socials que ha provocat l'emergència sanitària són encara incalculables.

Però les xifres relacionades amb el treball, l'activitat econòmica i la parada del sector serveis dibuixen un futur com a mínim semblant als pitjors anys de la crisi financera del 2008.

La COVID-19 ens ha recordat que som vulnerables i que això ens fa ser més exigents i més crítics, cosa que per molt paradoxal que sembla, implica finalment un increment de la nostra fortalesa com a poble.

Eixir de l'entrebanc únicament passa per no tornar a qüestionar mai més l'estat del benestar.

Cal agafar aire i assumir les nostres responsabilitats com a govern en la nostra gestió del present i del futur, reparar i enrobustir allò públic i comú, allò que només governs de progrés, tant a Espanya com al País Valencià poden assegurar.

Ningú dubta ara de la necessitat d'hospitals, de la necessitat de personal sanitari, d'educadores i educadors, d'ajudes d'emergència per a persones que s'han quedat sense feina i la vivenda considerada com un refugi.

Ningú més pot tornar a qüestionar que la vivenda és ara un dels drets més importants que puga tindre la nostra societat. Perquè les vivendes, les nostres cases, han adquirit una importància primordial durant el confinament al qual ens hem vist abocades i abocats.

El sostre ha sigut el nostre refugi, un lloc de protecció temporal front a la pandèmia, i ha de seguir servint-nos com a tal per a afrontar el futur. I a això volia referir-me breument.

La salut no és només una qüestió biològica. Es vincula directament amb les desigualtats socials. I hem d'entendre que la salut, a més de la dimensió física i mental, es relaciona directament amb el benestar i la qualitat de vida.

Fa escassament unes setmanes, diferents estudis sociològics confirmaven el que moltes i molts de nosaltres ja ens temíem: una part molt important de persones consideren que el seu habitatge no és adequat per a fer front a un nou confinament, en cas que fóra necessari.

Persones que afirmen que no tenen espai per aïllar a ningú en cas que siga necessari. Si, com diuen els experts, hem d'aprendre a conviure amb pandèmies, haurem de repensar també com volem transformar el nostre hàbitat, per tal d'incloure les noves necessitats sorgides al nostre habitatge i al seu entorn.

L'habitatge es constitueix com una dimensió fonamental en les polítiques públiques de protecció social.

La pobresa energètica, les dificultats per a afrontar el pagament del lloguer, l'absència de contracte legal i altres aspectes relacionats amb la falta d'adequació de l'habitatge, afecten no sols el dret a un habitatge digne, sinó també al dret a la salut.

I tal com recull la classificació internacional de malalties, l'habitatge es configura com un factor que influïx en l'estat de salut i condiona el correcte desenvolupament del sistema sanitari.

A més a més, com a part de les estratègies i accions per a aconseguir els objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030, s'inclou l'accés a l'habitatge assequible, segur i de qualitat, com a condició indispensable per a garantir l'equitat i l'accés a la salut.

I també l'observatori Watch Europe, com a organització social que s'encarrega de vetlar pel compliment dels objectius de desenvolupament sostenible, va recomanar a l'inici de la pandèmia reforçar amb lleis i dotació pressupostària suficient el sistema de protecció social, per a garantir la salut i l'habitatge per a tota la ciutadania, cosa que des del govern valencià ens hem encarregat d'implementar des del primer moment.

Abans d'entrar a valorar les mesures concretes que s'han desenvolupat des de l'entrada en vigor i fins i tot abans de l'estat d'alarma, vull fer un reconeixement a les entitats representants de la societat civil i actors que tenen a vore amb l'àmbit de l'habitatge, i amb els que hem treballat assíduament.

A les plataformes d'afectats per la hipoteca, la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, el Col·legi d'Administradors de Finques de la Comunitat Valenciana, el Col·legi Oficial d'Arquitectes, el Consell Oficial d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers, i a VAERSA.

Gràcies a totes i a tots ells per la seua predisposició a col·laborar per fer front a l'emergència sanitària de la COVID-19.

I també vull agrair el to propositiu que hem mantingut les forces que estem unides en el govern del Botànic, com les

que conformen l'oposició, com també remarcar les aportacions que ens han fet arribar i que han millorat àmpliament la nostra acció com a govern.

Des de la Comunitat Valenciana s'ha demostrat la gran qualitat del parlamentarisme democràtic, i una vegada més les valencians i els valencians estem a l'altura del que ara mateix es necessita.

Pel que fa a la gestió davant la crisi, des de la Vicepresidència segona i Conselleria d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica, vam iniciar el nostre treball quan el nombre d'infectats a penes superava els cent casos i encara no s'havia aprovat el decret pel qual s'instaurava l'estat d'alarma en tot el territori.

I ho vam fer, preveient com ningú encara ho havia fet, el que podia suposar l'escalada progressiva de casos positius per coronavirus.

En aquest sentit, vam sol·licitar al Consell General del Poder Judicial i al Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana la paralització de tots els desnonaments durant el període de crisi.

Un moment on el govern de la Generalitat havia de ser capdavanter en exigir l'actuació de tots els poders públics per a començar a conformar l'escut social.

I ja dins de les nostres competències, vam anunciar l'exoneració del pagament de lloguer en el parc públic de la Generalitat.

Aquesta mesura, que es va aprovar de forma generalitzada per a la totalitat de persones que actualment tenen algun contracte de lloguer vigent, va ser enormement important.

El moment requeria rapidesa i capacitat de reacció, i per això es va decidir aplicar aquesta mesura a la totalitat dels habitatges públics.

En xifres, esta mesura ha repercutit sobre un total de 14.000 famílies, cosa que comporta beneficiar prop de 50.000 persones de la Comunitat Valenciana. Persones que mentre dure aquesta situació d'extrema dificultat podran destinar eixos diners, amb els quals abans pagaven el lloguer, a anar a la tenda a comprar el menjar per a les seues filles i els seus fills sense preocupar-se d'eixos pagaments.

I cal recordar que la gran part de gent que viu en els nostres habitatges, els habitatges públics de la Generalitat Valenciana, són persones en risc d'exclusió econòmica als quals cal protegir amb especial atenció.

Per això no hem parlat mai de fer una moratòria, tal com han fet altres comunitats autònomes. Som l'únic territori d'Espanya on el parc públic és gratuït. I ho continuarà sent durant tot el temps que siga necessari, perquè no és que hi haja una moratòria perquè després se'ls cobre a les persones el lloguer d'eixos mesos, sinó que directament podran destinar eixos diners a comprar queviures i béns de primera necessitat. I els assegure que s'ampliarà este termini el temps que faça falta perquè ninguna persona es quede en el carrer en el moment en què els governs hem d'estar al costat de les persones.

I, a més, totes les bonificacions que s'havien de renovar durant aquest termini s'han actualitzat automàticament fins

al 2021 sense la necessitat de fer cap paper, cap tràmit administratiu i amb les mateixes condicions que tenien fins ara.

Arribats a aquest punt, vam iniciar una ronda de contactes amb les alcaldesses i els alcaldes de tot el territori valencià per a tractar de fer extensible aquesta mesura als habitatges que formen part de l'administració local, és a dir, als parcs públics dels municipis. Perquè recorden que els municipis, molts municipis, tenen parc públic i gestionen les seues pròpies vivendes. I estem molt contents quan municipis tan importants com Elda, Alacant, Castelló, Gandia o València van seguir la nostra estela i van fer gratuïts els lloguers també en els seus propis parcs públics.

Perquè els municipis seran una part indispensable en esta nova realitat que s'encetarà en els següents dies. Les corporacions locals han demostrat ser la major barrera de protecció social que tenim en totes les crisis que hem viscut. I perquè ells són qui coneixen i saben de quina forma viuen les seues veïnes i veïns. Saben els problemes que tenen, saben la manera més ràpida de solucionar-los. Nosaltres confiem en els pobles, confiem en els municipis.

Paral·lelament, durant la pandèmia no hem cessat la nostra activitat pel que fa a l'assistència i reparacions en el parc públic. Hem habilitat canals telemàtics de comunicació d'avaries per a fer reparacions amb rapidesa en els habitatges públics i hem fet més de 1.000 intervencions a famílies que tenien problemes en les seues cases, perquè en mitat de la pandèmia calia protegir els nostres refugis. I hem intervingut en aixetes, en goteres, en desinfeccions d'espais comuns, tot això per a mantindre les nostres cases en condicions òptimes per al confinament.

I de la mateixa manera, també hem continuat amb les adjudicacions. En una situació tan excepcional com l'actual encara es fan més paleses les bretxes existents en la nostra societat i, per tant, és indispensable seguir amb la nostra tasca social.

Fixeu-vos, dins de la pandèmia hem adjudicat un total de 73 habitatges, 240 persones que han vist satisfeta la seua necessitat en tot el territori. Municipis com Albaida, Algemesí, Vilamarxant, Bétera, Oriola, Castalla i Vinaròs. I tot això ha sigut fruit de la posada a plena disposició en temps rècord d'una gran part de les cases disponibles.

Salvar l'economia depèn de nosaltres. Dia l'economista Juan Torres que hem de canviar l'enfocament d'allò que volem de protegir. I nosaltres volem protegir les persones que s'alcen tots els matins i alcen les persianes dels seus negocis; no a les grans fortunes.

I per això hem volgut aportar el nostre gra d'arena a l'economia real dins del nostre breu marc competencial: l'economia real de les xicotetes empreses, del treball autònom. I des del primer dia vam articular una moratòria per a aquest sector en tots els locals comercials que actualment són propietat de patrimoni de l'Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl de la pròpia Generalitat Valenciana. Són locals que tenim llogats a xicotetes empreses, a autònoms i que gaudiran d'una moratòria inicialment per a totes les persones per tal d'evitar desplaçaments i tràmits administratius, i més tard considerarem analitzar, cas per cas, casos particulars per a aplicar les bonificacions corresponents.

Però el que els puc assegurar també és que ninguna persona, ninguna persona autònoma, ninguna xicoteta empresa es quedarà sense obrir les seues persianes per no poder pagar-nos el lloguer del local. Cal estar al costat de la gent quan més ens necessita.

La situació de confinament ha impedit també el desplaçament de treballadores i treballadors al seu lloc de treball. La instauració del teletreball també suposa una desigualtat d'oportunitats. També les circumstàncies han afectat xiquetes i xiquets en edat escolar on s'ha interromput l'activitat presencial. L'accés a internet, als mitjans electrònics i a la informació hauria de ser un dret fonamental en la societat com està cada volta més reconegut en els més avançats ordenaments jurídics.

Per això hem assegurat, junt amb la Conselleria d'Innovació, Universitats, Ciència i Societat Digital i la conselleria d'hisenda, aquest dret a 700 famílies amb l'adquisició dels routers i la contractació de tarifes de 50 gígues per a les persones que viuen en habitatges públics. Persones que durant la pandèmia han pogut treballar, han pogut fer tràmits, han pogut demanar ajudes, han pogut anar a classe amb total normalitat perquè nosaltres hem estat al costat de la gent.

Per la seua banda, el govern de progrés instaurat a Espanya, només iniciada l'emergència sanitària, va iniciar a configurar l'escut social que ajudarà a suportar el colp de la crisi a milers de famílies. I allò que havia començat sent una reivindicació i una petició iniciada des del Consell valencià al poder judicial es va convertir en una de les mesures més esperades pel conjunt de la població de tot l'estat. Perquè hem après del que va suposar el desmantellament dels serveis públics durant la crisi del 2008 i hem après sobre com hem de defensar les famílies.

Què significa defensar les famílies? Defensar les famílies significa acabar amb la llosa que van significar en aquell moment els desnonaments a treballadores i treballadors valencians que estaven en una situació de vulnerabilitat, quan més febles estaven front les entitats financeres. I defensar les famílies vol dir prohibir el tall de subministraments bàsics durant la duració de l'estat d'alarma i els sis mesos posteriors. I defensar les famílies és prorrogar, conforme s'ha fet, els contractes de lloguer per a evitar pujades abusives als preus del lloguer. Això és defensar les famílies.

I este govern està treballant perquè el pes de la crisi no recaiga sobre els mateixos de sempre. Tornar a actuar com van fer els governs d'abans seria una negligència que espen-taria milers de famílies de nou a la precarietat.

La filòsofa Judith Butler, en *Marc de guerra*, diu que la distribució de la precarietat és carregar la pobresa sobre aquelles persones que estan fetes per a suportar la fam, per a suportar l'infratreball, la desprotecció jurídica, entre altres. I açò és treballar en contra de la vida. Hem de trencar el context de crisi treballant per la redistribució de la riquesa i enfortir els sistemes públics que vetlen per l'interés comú.

I en aquest marc s'han dissenyat també per part del govern de coalició les diferents moratòries en el pagament de les hipoteques i lloguers i s'han vist clarament per a qui estem aplicant les polítiques. Òbviament no és el mateix una família

que complementa la seua pensió d'arrendar una casa que un fons d'inversió que rep ingressos milionaris.

I resulta que moltes d'aquestes mesures són difícils d'entendre. Per això, des de la Generalitat Valenciana ens hem encarregat de canalitzar tota aquesta informació amb un llenguatge senzill, útil, proper, mitjançant una guia per a garantir el dret a l'habitatge. Així com també hem elaborat models per a demanar formalment les diferents moratòries. Ningú es pot quedar sense una ajuda per no tindre un accés correcte a la informació. I això ho hem facilitat des d'este govern.

Els anuncie, a més a més, que hem sigut la primera comunitat autònoma d'Espanya que ha aprovat les ajudes específiques al lloguer de la COVID-19 per a pagar l'habitatge habitual. La primera. Ni Catalunya, ni Madrid, ni Galícia, ni Andalusia. La Generalitat Valenciana ha demostrat que només els governs de progrés saben situar les prioritats com cal. I hem posat damunt la taula per a aquestes ajudes un total de 7,5 milions d'euros ampliables en un futur.

Les condicions que hem establert són molt amples i d'eixa forma poder arribar al màxim de la població possible. Estes ajudes podran arribar a cobrir el cent per cent de la mensualitat del lloguer durant sis mesos, des d'abril fins a setembre.

Estos criteris responen a famílies o unitats de convivència que es troben en una situació de vulnerabilitat econòmica derivada de la COVID-19. També hem incorporat, per tal de reduir l'impacte de l'exclusió residencial, un criteri mitjançant el qual puguen acollir-se les famílies o unitats de convivència amb una despesa en la renda del lloguer superior al 35 % dels ingressos.

I, a més, en els propers dies s'habilitarà una ajuda directa per a col·lectius específics de dones víctimes de violència de gènere o de persones amb algun tipus de dependència, entre altres, i aquestes ajudes tindran un pressupost de 5 milions d'euros.

Miren vostés, enguany, l'any de la pitjor crisi que s'ha viscut en les últimes dècades, es concediran més ajudes al lloguer que mai en la Comunitat Valenciana. Un total de 33 milions d'euros –repetisc, 33 milions d'euros– que contribuiran a enfortir l'escut social botànic per a milers de persones.

D'acord amb les últimes notícies, tot fa pensar que l'emergència sanitària ens dona un respir. L'escriptora Matilde Lloria escrivia fa seixanta anys que res no mor, o passa o cau. I és que el rastre que està deixant la pandèmia al seu pas pel País Valencià tindrà efectes que desconeguem, però que sí podem previndre. I des del govern valencià volem assumir la responsabilitat d'aplicar polítiques perquè aquesta complicada situació siga superada i, al mateix temps, perquè ninguna persona es quede atrapada en la trampa de la pobresa. El paper de l'habitatge en la reconstrucció d'aquesta terra serà primordial també com a motor econòmic.

La rehabilitació. La rehabilitació serà un dels pilars de la posada en marxa de l'activitat econòmica. En este sentit, reforçarem les subvencions en esta matèria del pla estatal d'habitatge augmentant la línia pressupostària corresponent.

Enguany volem aconseguir que el volum de subvencions augmente substancialment fins a cobrir totes les sol·licituds que reunisquen les condicions per a ser adjudicades.

A més a més, este mes llançarem una nova convocatòria del pla de reforma interior dels habitatges. En esta edició, amb un increment d'un milió d'euros en el pressupost global respecte a l'any passat, hem augmentat la part subvencionada i hem inclòs noves condicions en favor de la sostenibilitat i la domòtica, per a facilitar també la vida a les persones dependents. Tot això, per a contribuir a un major benestar i accessibilitat en cases que ho necessiten.

Donada la falta de disponibilitat d'habitatge públic, i per a donar resposta a les emergències que puguen desenvolupar-se a partir de la crisi econòmica del coronavirus, estem dissenyant una convocatòria per a mobilitzar els solars i parcel·les de la Generalitat Valenciana. Confiem en la col·laboració publicoprivada per a la construcció de l'habitatge protegit.

Malauradament, l'administració autonòmica no compta amb mitjans tècnics i econòmics per a realitzar directament promocions de vivenda pública, ja que en els últims governs abans del Botànic es va desmantellar el departament de promocions públiques que tenia la Generalitat.

Al temps que buscarem la forma de posar en marxa este important departament, la conjuntura ens ha dut a buscar una solució ràpida i controlada per a donar pas a la construcció de cases que destinarem finalment al lloguer social. I per això fa dues setmanes vaig anunciar la creació d'una comissió bilateral amb els agents urbanitzadors, promotors de la Comunitat Valenciana, com a mecanisme de comunicació fluida i directa i ja hem tingut la sessió de constitució i la primera posada en marxa.

Després de l'experiència satisfactòria amb les cooperatives, cal donar l'impuls definitiu a este sector tan important per a l'economia valenciana i per al benestar de les famílies que necessiten alternativa habitacional.

Senyores i senyors, en els pròxims dies tindrem sobre la taula del Consell el decret llei per a l'impuls i ampliació d'habitatges públics. Com bé saben, al desembre de 2019 vam culminar una operació que va suposar un abans i un després per a les polítiques d'habitatge al País Valencià. La primera adquisició de 15 habitatges de promoció pública pel mecanisme del tanteig i retracte.

I com vostés també saben, hem detectat que s'estan produint grans transmissions d'habitatges entre entitats bancàries i fons d'inversió. Moltes d'estes cases encara estan qualificades com a protegides, on la Generalitat té el dret d'adquisició preferent, perquè cal deixar una cosa clara: si no actuem ja totes estes vivendes acabaran en fons d'inversió.

I dit això, considerem que esta eina serà decisiva per augmentar el parc públic d'habitatge de forma ràpida, senzilla i econòmica. Estes vivendes es destinaran finalment a pal·liar les necessitats urgents d'habitatge, permetent i ampliant la capacitat de reacció davant la dificultat d'accedir a una casa en el mercat lliure per a moltes famílies.

Este decret llei, d'impuls i ampliació d'habitatges públics, l'esborrany del qual ja en estos moments es pot consultar en la web de la Vicepresidència segona i Conselleria d'Habitatge, incorporarà tres elements que avançaré en este mateix moment, i tres elements que espere tindre l'oportunitat d'explicar amb major detall en les properes setmanes.

En primer lloc, incorporarem la qualificació permanent dels habitatges, és a dir, els habitatges seran protegits per a sempre, sense data de caducitat del tipus de protecció. Una eina que ja s'utilitza en altres legislacions europees en matèria d'habitatge en ordenaments jurídics molt avançats.

En segon lloc, apostarem per la descentralització, donant competències als ajuntaments perquè també puguen configurar el seu propi parc públic, sempre respectant l'autonomia municipal i les decisions de les corporacions. La Generalitat cedirà el dret a les entitats locals que tinguen capacitat de gestionar este tipus d'expedients.

Pensant també en els municipis amb menor capacitat i en les zones rurals de la Comunitat Valenciana, on la capacitat tècnica és limitada, la Generalitat podrà exercir el dret a favor d'ells, és a dir, la Generalitat gestionarà el procediment administratiu i l'ajuntament exercirà la compra i mantindrà la titularitat de l'immoble.

I, per últim, cap la possibilitat que la Generalitat tinga la titularitat i descentralitze la gestió, d'acord amb el principi de subsidiarietat.

I, en tercer lloc, ampliarem els supòsits per a poder exercir el dret en béns immobles que procedisquen de la crisi, dacions en pagament, execucions hipotecàries, vivendes extrajudicials.

A més de la vivenda, la gravedad de la situación requiere obligatoriamente ir más allá de las recetas implementadas y dar un paso adelante decidido, aceptando la posibilidad y la necesidad de replantearnos medidas de largo plazo para un nuevo modelo que afronte el reto de dar una respuesta social y ecológica.

Y desde la Vicepresidencia segunda vamos a contribuir a esa transformación hacia un modelo social y ecológicamente sostenible a través de la necesaria tarea de la coordinación institucional y la promoción de la participación social. Y por ello contamos con varios instrumentos que nos disponemos a impulsar con particular energía.

En primer y destacado lugar, el instrumento idóneo para abordar estos objetivos ambiciosos es la Comisión de Transición Ecológica y Sostenibilidad Ambiental, también conocida como Comisión TESA, que es un pilar del pacto del Botànic y que será también un espacio indispensable en el período de reconstrucción.

A diferencia de lo que puedan hacer otras administraciones, nosotros no dejamos que la urgencia nos opaque los retos importantes; al contrario, es el momento de estar alerta para que, en nombre de la recuperación económica, no se anulen objetivos cruciales como la sostenibilidad.

Ya en ese sentido queremos advertir que las políticas verdes, que coordinamos desde la Comisión TESA, deben caminar

necesariamente de la mano de los derechos sociales, como la vivienda, la salud, el bienestar o la protección frente a la discriminación. De ahí la importancia de este trabajo conjunto. A modo de ejemplo, quiero destacar como desde la Vicepresidencia segunda queremos repensar las ciudades, reivindicar el derecho a la ciudad, el derecho a una regeneración urbana ecológicamente sostenible y socialmente justa, con una perspectiva permanente de género y respetuosa de la diversidad.

Las políticas de sostenibilidad son en realidad una vía óptima para caminar hacia la justicia social si se coordinan nuestras distintas competencias de manera adecuada. Déjeme poner un ejemplo ante los terribles datos sobre la pérdida de empleo que nos arrojaban las cifras de ayer. Ante estos datos solo caben dos opciones.

Podríamos, como se hizo en las crisis anteriores, dejarnos llevar por el antiguo y peligroso discurso del exceso de mano de obra y la necesidad de reducir derechos laborales para – entre comillas– «reflotar la economía». Pero lo que debemos hacer es algo totalmente diferente, debemos optar por el camino enfocado en la vida digna y ampliar la oferta de empleo apostando por trabajos que garanticen la sostenibilidad de la vida y del planeta. Esta ampliación se puede hacer articulando distintas políticas públicas, como las del empleo, vivienda, agricultura, con los movimientos sociales, sindicatos y organizaciones que requieren y pueden organizar la oferta de empleo y ofrecer puestos de trabajo donde se necesitan. De nuevo la Comisión TESA debe ser el espacio para impulsar y coordinar estas alternativas.

La coordinación de las políticas verdes con las políticas sociales debe permitirnos complementar el respeto de limitaciones ecológicas claras con la obligación de intentar solucionar los problemas sociales, es decir, caminar hacia escenarios en los que los límites de biocapacidad del planeta puedan convivir con niveles de bienestar incluyente y suficiente.

Y en esta salida socioecológica de la crisis debemos perseguir la dignificación de los cuidados y de los trabajos tradicionalmente invisibles ocupados por mujeres de manera mayoritaria, así como la evolución hacia un modelo productivo que tome a las personas como sus principales destinatarios, al tiempo que acepte como objetivos inaplazables la reducción del consumo de materiales y energías no renovables del aparato productivo, la reordenación del espacio urbano, el territorio y la movilidad sostenibles, así como el impulso a la rehabilitación de viviendas y edificios encaminada al ahorro y a la eficiencia energética del agua y de otras materias primas.

Y por ello en este camino consideramos que es fundamental un trabajo conjunto y sinérgico de las instituciones que componen el gobierno, que impulsaremos, como vengo señalando en el marco de la Comisión TESA, pero también una relación permanente con los agentes sociales, las universidades, la sociedad civil. Y para ello, desde la Vicepresidencia segunda, estamos impulsando proyectos importantes para la reconstrucción que ahora abordamos, el diálogo social verde, el Consejo de participación sobre el derecho a las ciudades sostenibles, las cátedras sobre el entorno ciudades y naturaleza. Son pruebas de nuestro compromiso para mantener el permanente vínculo con la sociedad civil valenciana.

Acabe ja aquesta intervenció, i l'acabe portant un fragment del manifest de 24 d'abril, del Dia de la Lluita pel Clima, on les organitzacions socials assenyalaven de manera encertada que la virulència d'una crisi no minimitza la de les altres. La crisi climàtica continua sent una realitat, i aquesta defensa de la supervivència ha de portar-nos a prendre mesures ambiciosos i dràstiques. Tractem l'emergència climàtica també com la crisi que és.

La conclusió és obvia: no es pot reproduir el model que ens ha conduït fins a esta emergència ecològica i social. Tenim l'obligació vital i ètica de créixer-nos en els reptes que hem d'afrontar en les nostres vides personals i en les nostres opcions polítiques.

És necessari il·luminar legats i nous consensos socials, ara es pot, basats en nous paradigmes, en escales temporals, en principis i estratègies que articulen diverses temàtiques, des del local fins al global. En versos de la poeta alacantina, Paca Aguirre: “y el tiempo se quedó sin tiempo, luego la vida hizo una pausa y todo pareció recomponerse”. Perquè d'aquesta pandèmia de la COVID-19 no tenim res a celebrar, però sí tenim molt a aprendre.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresident, per esta intervenció.

Ara donarem pas a la presència dels grups parlamentaris, que puguen fixar la posició sobre esta intervenció del vicepresident segon del Consell.

Com ja coneixen vostès començarem pels grups de l'oposició de menor a major i després els grups que donen suport al Consell.

En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, l'il·lustre diputat Miguel Pascual, que ja es troba perfectament recuperat, al qual felicitem i donem la paraula.

El senyor Pascual Pérez:

Muchas gracias, señor presidente.

Hoy quiero iniciar mi intervención rindiendo homenaje a las casi mil trescientas víctimas que tenemos hoy en la Comunidad Valenciana debido al coronavirus; superando los veinticinco mil muertos en toda España –si es que nos fiamos de las cifras oficiales–. También quisiera trasladar desde esta tribuna mi pésame a las miles de familias que han perdido a sus seres queridos por esta pandemia.

Señor vicepresidente, qué quiere que le diga. Enhorabuena, ya tiene usted y su partido lo que tanto tiempo venían buscando, lo que tanto tiempo deseaban, y era una bajada de los precios de la vivienda y del alquiler. ¿Y a costa de qué? A costa de cargarse el tejido productivo y hundirnos a todos en la miseria.

Señor Martínez Dalmau, esto es la definición de su gobierno y de sus políticas. Dígame ahora quiénes son los parásitos que marchitan todo lo que se dignan a tocar. Ésta es la representación gráfica de un gobierno que ha actuado mal al no prever la gravedad de la crisis, que ha actuado tarde agravando las consecuencias sanitarias, económicas y sociales de la pandemia, y que sigue dejando tirada a tanta y tanta gente que lo está perdiendo todo.

Mire, hace un mes el IVIE ya advertía que en la Comunidad Valenciana la contracción del PIB podría llegar al 5,3 %, acompañado de un aumento de paro de más de cinco puntos. Ahora sabemos que el paro en la Comunidad Valenciana ha aumentado un 9,5 %, más que la media española. Su política no aporta ningún valor al ciudadano.

Usted ha venido aquí a presentarnos parques, cuando el daño ya está hecho, y no cuando se deberían haber aplicado las medidas, como por ejemplo ya presentó mi partido político, Vox, hace ya semanas en el Congreso de los Diputados. Esta crisis no la ha creado el estado de alarma; esta crisis la ha provocado la ineficiencia de esos gobiernos.

Además, desde mi grupo parlamentario no podemos más que asombrarnos de las contradicciones que aquí nos trae. Por un lado adoptan medidas en el parque público de vivienda, como es la resolución del 27 de marzo, que es bonificar el alquiler, según ha comentado, a todo lo que resta de año así, sin distinción. Una medida enfocada a aumentar el control social y a aparentar que no les había cogido la crisis por sorpresa.

Y por otro lado, eso sí, un mes más tarde, con un poquito más de reacción y menos carga ideológica, el Decreto 52/2020, del 24 de abril, donde sí contemplan como condición que la persona beneficiada por la ayuda pase a estar o en desempleo o afectada por un ERTE. Entonces, yo le pregunto: ¿por qué en la resolución no adoptan las mismas medidas que usted se aplica en el decreto? Yo se lo diré: porque no conoce ni tiene controlada la situación del parque público de vivienda en la Comunidad Valenciana, a lo mejor porque usted se refiere al País Valenciano.

Así pues, yo le pregunto también: ¿también ha aplicado esta bonificación económica del cien por cien a los que ocupan ilegalmente la vivienda pública? No, esos los tienen bonificadas durante todo el año.

Mire, es que tal vez esa bonificación de la que usted habla se la debería haber aplicado a las familias que sí siguen las normas y que están esperando una vivienda desde la administración.

Ustedes aprovechan la pandemia y que les han retirado la libertad a los ciudadanos para avanzar en su agenda comunista. Este reparto equitativo de riqueza que ustedes venden se traduce, por la vía de los hechos, en el reparto equitativo de la miseria.

Con este descalabro del PIB y del empleo lo que han conseguido es que los ciudadanos, los jóvenes y todo aquel que quiera acceder a una vivienda tenga que pasar por ustedes, como si de cartillas de racionamiento se tratase. Pura limosna tras ahogarnos a impuestos.

Siguen reconvirtiendo los planes de vivienda en puros planes perpetuos de ayudas, que únicamente consiguen el efecto contrario.

Mire, como ya sabrá, los jóvenes y los trabajadores con rentas bajas tienen enormes dificultades para poder acceder a una vivienda. Y la fortuna de los que pueden conseguirlo lo hacen de forma precaria, a base de endeudarse por encima de sus posibilidades porque no llegan al coste de vivienda asumible. Ese límite, cuando el coste de la hipoteca o del alquiler no supone más del 30 % de los ingresos por unidad familiar. Eso lo debe de saber bien porque el Consell lo sitúa en el 35 %, una vez sumados los gastos de suministros básicos.

Mire, previamente ya le advertía que subvencionar el alquiler no funciona. El propietario no es tonto, conoce las cartas y subirá el precio del alquiler en la misma cuantía que la ayuda.

En definitiva, si siguen ustedes por la senda de la subvención perenne serán ustedes los responsables de que el precio del alquiler suba y de que la gente a la que no le llegue la ayuda no pueda optar a alquilar una vivienda, porque ustedes, como he dicho, han subido el precio artificialmente. Demuestre que su vicepresidencia tiene alguna utilidad para los valencianos.

¿Quiere medidas eficaces y que sirvan a largo plazo? Yo se las di cuando iniciamos la legislatura. Incentive la oferta porque, a mayor oferta, mayor competitividad y bajada de precios. Sea consecuente. Apoye al sector privado, elimine las trabas a la construcción, abarate los costes, establezca rebajas fiscales, aplique políticas de liberalización del suelo.

Pero también debe usted aumentar el poder adquisitivo de los demandantes de viviendas, pero no de forma artificial, a base de subvenciones prolongadas en el tiempo. Apruebe rebajas fiscales; impulse la supresión de impuestos sobre el patrimonio, del impuesto de sucesiones y donaciones, así como las plusvalías municipales. Aumente la capacidad de ahorro de las familias y de los jóvenes. Busque ese coste de vivienda asumible por las familias.

Y, mire, si usted no sabe o no quiere aplicar esas medidas, que son las correctas, no haga sufrir más a la gente y váyase.

Muchísimas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Continuarem amb la fixació de posicions, per part dels grups parlamentaris.

Ara... Yolanda? *(Se sent una veu que diu: «Sí»)* Yolanda ens ajudarà perquè estiga tot perfectament adequat, d'acord amb l'informe del Comitè de Seguretat i Salut de les Corts.

I, enseguida, li donem la paraula a la il·lustre diputada Mamen Peris que, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, fixarà posició sobre la intervenció del vicepresident segon del Consell.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Peris Navarro:

Bon dia.

Me alegra, *conseller*, su comparecencia en esta Diputación Permanente que siempre ha pedido Ciudadanos, porque es tiempo de dar la cara y de tomar decisiones. Pero creo que se ha equivocado cuando ha cogido la carpeta del discurso de hoy. Esto es un discurso de inicio de legislatura: «haré..., haré..., haré...», porque yo lo que tengo aquí es que usted venía a hablar de las medidas que había adoptado su vicepresidencia en esta COVID. Le voy a centrar, no se preocupe.

13.480.000 euros, ¿le suena, *conseller*? 13.480.000 euros. Esa es la cifra que ustedes han presupuestado, para 2020, solo en sueldos para *consellers*, secretarios autonómicos, subsecretarios y altos cargos. (*Aplaudiments*) 13.480.000. Esto no se puede mantener ya.

Se lo dije en mi primera intervención aquí, cuando usted presentó su *conselleria*, que se repartieron los cargos, que pensaron que si engrosaban la administración no pasaba nada. ¿Se acuerda, *conseller*, cuando hablábamos de la rápida moquetización de Podemos, de los palacios como despacho, de los coches oficiales para todo y los altos cargos sin medida? Trocear competencias, ¿para qué? Para elevarlas a rango de *conselleria* y, como ejemplo, su *conselleria* y la de transparencia, que solo han servido, única y exclusivamente, para dar la cuota de poder a Unidas Podemos, en una reedición del Botànic, ha supuesto inflar el presupuesto en el capítulo de gastos de personal y colocar a los suyos y así calmar los egos de poder. Cruda, pero real realidad.

Mire, esto ha sido un corta y pega, igual que después pasó en Madrid. Aquí, 12 *consellerias*; en Madrid, 22 ministerios. Esa es la estructura mastodóntica y la parafernalia propagandística cuando un gobierno de izquierdas se junta con nacionalismos y comunismo. Y esa es la cruda realidad.

Pero hoy hablamos de las medidas de la COVID-19... (*Veus*) Señor Mata, no es su turno. Después pediré más segundos. Cuando quiera, lo hablamos.

Pero, mire, se les ha desmontado su castillo de naipes, señorías del Consell, señorías del Botànic, porque este gasto público ya no se puede mantener, porque esa corte faraónica del Botànic ya no se puede mantener. Pregúntele a una persona que la desahucian si quiere una *conselleria* de vivienda o no y, ¿sabe lo que le va a decir? Que lo que quiere es una vivienda, le da igual que se la de un *conseller* o un director general, lo que quiere es una solución. Y, para darle solución, hay que priorizar y racionalizar el gasto público.

Señor Martínez, yo estoy convencida de que usted ha venido a la política para servir y no ser servido. Sea valiente. Mire, desmonte su *conselleria* de vivienda, vuelva a ser una dirección general en la *conselleria* de política territorial, vuelva a la décima planta de la ciudad administrativa y dará ejemplo a su jefe, a Pablo Iglesias, sentido de la responsabilidad. Porque, mire, hoy necesitamos adelgazar la administración pública, pasar de 12 a solo 8 *consellerias*. No indignemos más a la sociedad valenciana.

Pero, mire, me veo un poco afectada. Es que he leído un titular hoy, en un medio valenciano, y estoy preocupada.

«Dalmau compra muebles y reactiva un procedimiento..., utilizando el procedimiento de imprescindible interés general, para gastarse 78.000 euros en compra de muebles para su *conselleria*». ¿De verdad usted puede mirar a la cara a los sanitarios que no tienen EPI, a los sanitarios que no tienen material sanitario y, (*aplaudiments*) de verdad, a las residencias y gastarse, en plena pandemia, 78.000 euros? Mire, si eso es verdad, váyase, señor Martínez, váyase, porque no es digno de representar al pueblo valenciano.

Mire, ¿ha estado en contacto usted con el señor Pablo Iglesias, en Madrid? Porque lo único que le hemos visto es que retuiteaba los tuits de Pablo Iglesias. Pero las medidas, ¿las ha consensuado? ¿Qué pasa con sus políticas? Mire, se lo digo yo. Podemos propuso que había que poner un precio máximo a las mascarillas. ¿Sabe el titular después, qué pasó? Pues, que ese titular fue: desabastecimiento de mascarillas. Por favor, tome nota y tenga cuidado, *conseller*, cuando reitere su deseo de implantar, pues, precios máximos de alquiler en determinadas zonas.

Usted nos lanza con medidas estrellas: que ha hecho una guía, una guía de 20 hojas donde se recogen las medidas de ayuda, pero que es un corta y pega de decretos y, simplemente, que tiene un color morado. Solo tiene 28 me gustas.

Yo le proponía que hiciera un teléfono de información que ayudara a la gente. Sí, hay un 900 300 305. Cuando lo marcas, ¿sabe lo que ocurre? Que se corta o se comunica. Y mire si le han dado tan poca importancia que lo tiene en la última hoja en un rincón de esa guía que usted ha dado como bombo y platillo.

Le pedimos agilización, simplificación y, sobre todo, lo más importante, pago, porque aún están las ayudas del 2019 sin pagar. Las ayudas han tardado 50 días en sacarlas, un mes en publicar las bases. Así, *conseller*, ¿para qué quiero una *conselleria* de vivienda?

La otra medida estrella, pues, que quien esté en el parque público de vivienda de la Generalitat lo tenga bonificado al cien por cien. Pero, vamos a ver, que no hace falta una *conselleria* para adoptar esto, *conseller*; que quien no tiene ingresos, efectivamente, no va a poder pagar ese alquiler. ¿Ha pensado en ayudar a arrendadores, a arrendatarios, con bonificaciones fiscales? ¿Ha pedido aplicar incentivos fiscales a los propietarios que reduzcan y lleguen a un acuerdo de reducción de precios?

Respecto de las moratorias de hipoteca, *conseller*. Asufin, OCU, Adicae, no lo dice Ciudadanos, están diciendo que tan solo uno de cada diez solicitantes podrá acceder. Pues, al final, esa medida, que sería buena, se quedará en mero populismo y poca efectividad. ¿Ha llamado usted al señor Ábalos para decirle al ministro que agilizará esta medida? ¿Ha tomado usted cartas en el asunto para pedir que se flexibilizara? No se lo hemos visto.

¿Sabe lo único que le hemos visto a usted? Utilizar mucho, igual que a su grupo, la palabra prohibir; prohibir los despidos, prohibir los desahucios, prohibir los cortes de suministro... Pero, mire, frente a la palabra prohibir, tenemos algo que pone la piel de gallina, que es una cifra: 439.942 parados. Somos la tercera comunidad autónoma con mayor incremento de paro. Despierten de una vez de esos populismos,

que es pan para hoy y hambre para mañana, por favor. Queremos una Comunidad Valenciana territorio libre de desempleo y de precariedad laboral. Y ya le anticipo que, si hace eso, los problemas de vivienda y de desahucios desaparecerán.

Yo, desde aquí, hoy, en nombre de mi grupo, le pido al presidente Puig que, desde Ciudadanos, le hacemos una propuesta: si Compromís y Podemos no entienden que lo prioritario ahora es destinar todo, pero todos los recursos, a salvar vidas y a salvar empleo y no en satisfacer egos de poder y consignas ideológicas, señor Puig, pida el divorcio exprés, pero el divorcio exprés de sus socios del Botànic.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del grup parlamentari... En nom del Grup Parlamentari Popular, fixarà posició a la intervenció del vicepresident segon del Consell l'il·lustre diputat Alfredo Castelló.

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor Castelló Sáez:

Con su venia, presidente.

Mis primeras palabras no pueden ser sino un sentido lamento por la enorme pérdida de vidas humanas y también de pésame hacia sus familias, golpeadas por la COVID-19, para decirles que estamos a su lado, que tengan mucho ánimo para seguir hacia adelante. Estamos, créannos, consternados.

También queremos dar mil gracias a las personas vinculadas a servicios esenciales, que han demostrado, además de su lugar de privilegio real en nuestra sociedad, su valentía y fortaleza. Permítanme que me dirija en especial a todo el personal sanitario, para quienes nunca habrá palabras suficientes para agradecerles todo lo que han hecho por todos nosotros, sin medidas de protección, sin test durante meses, expuestos y abandonados a su suerte en muchos casos, a esos, *conseller*, que pagan 1.200 euros, a esos héroes de 1.200 euros.

Y, señorías, detrás de esta catastrófica gestión, ¿qué ha habido? Pues, imprevisión, incompetencia y negligencia. Ya hablaron en la última diputación mis compañeros de ello. Pero, además, por encima de todo esto, ha planeado una estrategia del silencio; me entenderá, *conseller*, si enmarco mi intervención en esta situación actual.

Casi trece mil contagiados. De ellos, 2.288 sanitarios, 476 personas mayores fallecidas en residencia y casi mil trescientos muertos en la comunidad. Y, ¿saben cómo denomina esta gestión una socialista, esta misma semana? Abro comillas: «una gestión que, con sus errores y sus aciertos, está siendo un éxito», cierro comillas. 1.279 fallecidos y la versión oficial es que es un éxito. 1.279 muertos y cero responsables. Estrategia del silencio.

Señorías, tuvo que haber más de mil fallecidos para que el Consell decretara tres minutos de silencio, banderas a media asta un día y un día de luto. Necesitó más de mil fallecidos y que mi síndica lo pidiera más de mil veces para tenerlo que hacer. Estrategia del silencio.

À Punt programando *La pesca del salmó al lemen, Atrapa'm si pots* o *Açò és un destarifo*, mientras vamos llegando a los mil trescientos valencianos muertos. Hoy retransmitiendo a trozos este pleno para que se enteren bien los valencianos y en la Diputación Permanente pasada cortan justo cuando toca intervenir a los grupos de la oposición. Muy curioso. (*Aplaudiments*) Ahora sí, hicieron un documental emocionante, cuando cortaron la emisión en directo, sobre la comarca de Els Ports. También es casualidad.

Puede que sea un gran servicio público, señorías, pero no por lo que hace, sino por lo que cuesta. En cuatro años, 251 millones y más de 111 millones en pérdidas; 362 millones en cuatro años. Nos cuesta casi dos millones de euros a la semana, pero no sirve como servicio público, aunque sí que sirve bien al Consell en esa estrategia del silencio. (*Aplaudiments*)

Cierto es que poca información hemos dado desde les Corts. Seguimos cerrados, amordazados y en una democracia parcial, sin democracia por lo tanto. Solo cuando advertimos el PP que íbamos a los tribunales por vulneración de derechos les costó 24 horas rectificar, pero antes nada. Tuvimos un 25 de abril de la vergüenza. El día de les Corts, les Corts no existieron, como le hubiera gustado a Felipe V. Nuestro presidente miraba hacia Almansa, pero el que ofició como mejor *botifler* del Botànic fue él; quién se lo iba a decir. (*Aplaudiments*) También así se sirve a la estrategia del silencio.

No hay contratos en transparencia ni proveedores, ni facturas, ni contratistas; porque nuestra *consellera* comunista de Podemos sigue lavando ropa sucia al Partido Socialista; quién lo diría. ¡Ay si el 15-M los viera borrando huellas! Más estrategia del silencio, con cómplices.

Y también otros satélites contribuyen a esa estrategia del silencio. Los sindicatos sociopolíticos de clase, por ejemplo, con una férrea disciplina, que ha sido tal que solo abandonaron su confinamiento para hacer vídeo y discursito el primero de mayo. (*Aplaudiments*) Hasta entonces, nada. Desde entonces, nada. Y no hablo de sus liberados sindicales, que quede claro; me consta, personalmente, su esfuerzo y su sacrificio personal.

Eso contrasta con otros sindicatos, los sindicatos médicos, de enfermería, del CSIF, que han hecho un enorme trabajo por todos los funcionarios, (*aplaudiments*) sin ningún tipo de obligación de pagar peajes y con total libertad ideológica. Gracias, muchas gracias. (*Se sent una veu que diu: «Muy bien».*) (*Aplaudiments*)

Mire, *conseller*, nos ha contado usted unas ayudas de la COVID, pero nos ha dicho lo mismo que nos dijo el día 7 de abril, lo mismo. No ha habido ninguna novedad. Ha sacado el decreto que nos dijo que iba a sacar, y ninguna novedad. Tres meses sin pagar el alquiler, viviendas y locales, algunos locales; está usted resolviendo temas de grifos, de atascos y de humedades, como si fuera Pepe Gotera y Otilio, exactamente igual que hacía antes; ha puesto *routers* en el 5 % del parque

público, enhorabuena, y ha hecho una guía que se entiende. Pues muy bien, ¿el resto qué son? Pues son propuestas, ideas, etcétera. Usted lo ha citado, el tiempo se quedó sin tiempo, *conseller*.

Ha dicho usted que va a contar con el mayor dinero de la historia, 33 millones. El año pasado usted solo gastó el 15 % de su presupuesto. Supongamos que gasta el 50 % y gasta 17 millones, que serían 327.000 euros a la semana, que sería seis veces menos que lo que nos cuesta À punt. ¿Qué le parece esa valoración, señor *conseller*?, ¿le parece que esa es la prioridad de su gobierno?

Cuando usted dijo aquello de que en 2020 la *comunitat* será un territorio libre de desahucios, ¿se acuerda? Como diría À punt, *açò sí que va a ser un destarifo*.

Y usted se conforma con tener para vivienda seis veces menos que À punt, ¿le parece eso una prioridad?

Sobre todo para una administración desparramada, enorme, gigantesca, en la que usted y su *conselleria* son el paradigma de ese desparrame: 18 altos cargos donde antes había un solo director general. ¿No se da cuenta de que es demasiado, *conseller*?

Pero es que, por si fuera poco, toda la gestión de las inversiones se la han dado a la Evha, y, si se la han dado a la empresa pública, oiga, ¿qué van a hacer ustedes?, ¿qué van a hacer los 18? ¿Más charlas en el Àgora, jornadas, estudios, elaborar marcos de actuación, crear espacios de diálogo? ¿Qué van a hacer los 17 que están con usted y usted?

Porque al final, mire, recapitulemos. Al final de este año toda su revolución en vivienda habrá consistido en mudarse a un palacio, en cambiar los muebles del despacho, en nombrar amigos y amigas y en echar a los *errejonistas*. Se le dan bien las «limpias», *conseller*. Yo le propondré otra, (*aplaudiments*) elimine su vicepresidencia y conselleria y pida al presidente que lo nombre director general, eso sí que sería un buen servicio a la Comunidad Valenciana.

Una vez en dos meses nos ha llamado, *conseller*. Todos estarán de acuerdo conmigo. Estas son las iniciativas que le presentamos, nunca más nos ha vuelto a llamar desde el día 7 de abril. Estas son propuestas que tenemos para la desescalada. Pero claro, de lo que usted ha contado aquí, no ha cogido ninguna de las que le dijo ni Vox, ni Ciudadanos, ni el Partido Popular; ninguna. Lo cual me hace entender que usted simplemente hace con esto un paripé.

Si nos hubiera llamado más de una vez, podríamos haber seguido hablando y proponiendo, pero vemos que no hay voluntad de diálogo sino de cubrir simplemente el expediente. Allá usted, *conseller*, le pido que pase a ser director general, le pido que adelgacen la administración política de la Generalitat porque es un escándalo, le pido que exija, que gestione o que dimita.

Muchas gracias.

Els senyor president:

Moltes gràcies, senyor Castelló.

Passarem seguidament a conèixer la posició del Grup Parlamentari Unides Podem. En este cas, en nom del grup intervindrà la síndica Naiara Davó, a la qual cride ja a la tribuna per a que pugua fixar posició en nom del seu grup parlamentari.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Davó Bernabeu:

Gràcies, president.

Bon dia, Senyories.

Primer que res volia enviar el condol a tots familiars que han perdut els seus sers estimats per culpa d'aquest virus.

Gràcies, vicepresident, per la seua compareixença. Estem vivint moments molt complicats, però el govern del Botànic sempre dona la cara i, si alguna cosa hem demostrat durant la gestió d'esta crisi, és l'aposta per les mesures per protegir a les valencianes i als valencians i l'aposta per la rendició de comptes.

I es que són els fets els que demostren el compromís d'aquest govern per la democràcia i per la ciutadania valenciana. Aixina que de nou gràcies per estar hui ací.

La vivenda ha sigut la trinxera ciutadana en aquesta batalla per la vida. En primera línia, ja saben que tenim el personal sanitari, les caixeres, els transportistes..., han sigut els herois i les heroïnes d'una lluita per guanyar a un enemic invisible.

En la rereguarda hem tingut el conjunt de la ciutadania. Açò no és una guerra en el sentit literal, ací no hi ha bombes, no hi ha exèrcit, però és una batalla que exigeix dels esforços de tots per vèncer el virus. Uns esforços que ja han donat resultats. Hem salvat milers de vides des de les nostres trinxeres, el confinament a casa ha salvat desenes de milers de vides, moltes victòries esperant la victòria final que arribarà amb la vacuna.

La vivenda, per tant, està sent la trinxera més potent per combatre el virus; quan ens quedem a casa, el virus no pot propagar-se; quan ens quedem a casa salvem moltes vides. Però no totes les cases són iguals, ni totes les situacions personals són iguals. El confinament és el mateix per a totes, però no es viu de la mateixa manera per totes.

I és ací on aquest govern ha donat una resposta i aquesta vicepresidència ha pres mesures de protecció, i, encara que ja arribarà el moment de fer anàlisis i de fer les comparatives, el que és cert és que hi ha polítiques que salven vides en tots els sentits i altres que no. Mentre a Madrid el govern de la dreta sols ha protegit a un de cada quatre inquilins, ací, el Botànic sostenia el pagament dels lloguers públics, del parc públic de vivenda: fets i bon govern al servei de la nostra gent. 50.000 persones s'han vist beneficiades d'aquesta suspensió, com ja deia el vicepresident, milers de famílies ha pogut veure com aquest govern feia costat en els moments més difícils de la crisi.

Hi ha qui critica l'existència d'esta conselleria, sembla que ja voldrien deixar tirades eixes 50.000 valencianes i valencians;

hi ha qui vol que torne la llei de la selva en una lògica de tots contra tots i *sálvese quien pueda*, quan el que necessitem ara és unitat ciutadana i mesures d'impacte immediat. Segurament aquells que critiquen aquesta conselleria, són aquells que voldrien que tornara a estar dirigida per especuladors immobiliaris, pel capitalisme d'*amiguetes*, el Blackstone. Doncs sembla que no s'han enterat, o no volen enterar-se, que hem recuperat la gestió pública de la vivenda i que no anem a deixar que tornen els voltors.

La conselleria no només ha protegit els inquilins del parc públic, també ha obert una ajuda de fins 650 euros per pagar els lloguers a totes les persones més vulnerables. Quina diferència! Quina diferència quan es governa per a la gent i quan es governa per als bancs.

Vicepresident, hem tornat a posar la Comunitat Valenciana a l'avantguarda d'Espanya. Ho vam fer quan, feia l'exemple d'abans, quan van enviar aquella carta, tan sols hi havia 100 contagis, al Consell General del Poder Judicial i al Tribunal Superior de Justícia, i no és un fet *baladí*, no és una qüestió *baladí*, perquè demostra el compromís ferm per protegir les valencianes i els valencians.

En canvi, i encara que s'ha demostrat que la vivenda és estratègica per a tot, és estratègica per a salvar vides, és estratègica també per a construir projectes de vida, i per això necessitem anar més enllà i necessitem aconseguir des del govern central una nova llei integral de preus del lloguer i ajudes que es mantinguen més enllà de l'estat d'alarma.

Treball i compromís, treballs que altres no fan. Perquè, vicepresident, lo que hemos visto, a lo largo de las últimas semanas, hemos visto una extrema derecha hiperventilada que hacía política de la muerte de la gente de este país. Mientras ellos iban al Congreso, saltándose el confinamiento, las gentes de España se mantenían en sus casas para continuar salvando las vidas. Mientras mentían y criticaban... (*veus*)

El senyor president:

Senyories, per favor.

Senyories!

La senyora Davó Bernabeu:

Mientras mentían y creaban miles de cuentas falsas, las valencianas, las españolas, se levantaban y trabajaban para poner en pie este país desde los hospitales, desde los camiones, desde el campo. Solo las que tienen la vida solucionada se pueden permitir el lujo de despreciar 53 días de esfuerzos colectivos y sacrificios compartidos. Solo los que tienen la vida solucionada se pueden permitir el lujo de ser tan miserables, de negar un techo a las personas más vulnerables. Solo los que tienen la vida solucionada se pueden permitir el lujo de hacer *polítiquería* y cálculo electoral en la peor crisis de este país. Hablan mucho de España, llevan muchas banderas de España, pero no se parecen en nada a España. España y sus gentes es mucho mejor que ustedes, es mucho más valiente, mucho más trabajadora y está mucho más unida que aquellos que hacen política de la muerte.

I, quan passem l'etapa de la desescalada, hem de començar amb la reconstrucció i ens hem de preparar de valent. Quan acabem la desescalada, molt probablement ens trobarem un país que està exhaust, un país que ha fet molts esforços per guanyar a aquest virus, un país que no tornarà a ser el mateix però que tornarà a alçar-se amb més força. S'han acabat els vells temps de la política de la selva.

Hem de liderar la construcció d'aquest nou temps amb més drets, més igualtat i més fraternitat, amb un nou rumb i un nou horitzó. I hem de reconstruir el nostre país i, per fer-ho, hem de tornar a tindre els nostres sectors productius, hem de recuperar sectors estratègics i els serveis bàsics privatitzats. Hem de reforçar el nostre autogovern, que està demostrant que complix més que ningú. Tenim les propostes, tenim el rumb, tenim l'horitzó i ara cal posar-nos mans a l'obra i convocar el conjunt de la ciutadania per poder fer-ho possible, sempre baix una mateixa premissa: posar en peu aquesta comunitat sense deixar ningú enrere. Entre totes ho aconseguirem perquè ens toca viure un segon renaixement, tornarem a prendre el vol com molt abans ja ho vam fer.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Continuarem ara les intervencions, per a fixar posició sobre la intervenció de l'honorable senyor vicepresident segon, amb la fixació de posició del Grup Parlamentari Compromís, en este cas exercix esta fixació de posició la il·lustre diputada Belén Bachero.

Quan vosté vullga, senyoria, té la paraula.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Bachero Traver:

Moltes gràcies, president.

En primer lloc m'agradaria dirigir un missatge d'ànims a totes les persones que han patit la malaltia, a aquelles que l'han superada i també als familiars i amics d'aquelles que malauradament no l'han poguda superar. Per aquests últims, el nostre més sincer condol. Si ja és dur perdre una persona volguda, fer-ho en aquests moments, quan casi no pots ni despedir-te d'ella, es fa molt més dur encara. Tota la nostra solidaritat amb tots ells.

En segon lloc, cal fer un reconeixement especial per al personal sanitari, que està treballant des de primera línia sense descans, lluitant davant d'aquesta pandèmia. Des d'ací, tota la nostra admiració i força perquè és impossible expressar amb paraules la tasca que estan fent. Són els vertaders herois i heroïnes de la nostra societat. Esperem que no se'ns oblide i defensem, tots junts alhora, una sanitat pública i universal perquè només així podrem fer front a futures pandèmies com aquesta.

Gràcies també a tot el personal dels serveis socials, al personal docent i a tot el funcionariat públic que continuen treballant des de casa, ara més que mai; a les forces i cossos de seguretat i a tots aquells que davant d'aquesta crisi han continuat prestant els serveis essencials: netejadores, sector alimentari, transport, portuaris, estibadors..., a tots: gràcies de tot cor.

Conseller, coincidirà amb mi que, amb aquesta crisi de la COVID-19, s'ha ficat a prova el nostre sistema econòmic i social, i s'ha evidenciat totes les seues fragilitats així com la necessitat absoluta del canvi de model social, econòmic i productiu. La debilitació de tot allò públic, cap a la que ens portava el sistema econòmic de pensament neoliberal i la globalització, les retallades i les polítiques *austeritzades* que vam patir al 2008, i que encara arrastràvem, ens han fet molt més vulnerables front a la pandèmia. I per tant, les conseqüències d'aquelles decisions les estem pagant ara.

El que està clar és que s'ha evidenciat que el més important en la vida és l'estat del benestar. Amb això podem ser feliços i tindre cobertes les nostres necessitats. Haurem de lluitar i deixar-nos la pell per a que tota la societat estiga dins d'ell, sense deixar a ningú enrere. I dins d'aquest, l'estat de benestar, la vivenda ha adquirit una importància primordial com a dret bàsic de la ciutadania. Ens hem adonat de la importància de tindre un habitatge i, a més a més, de tindre'l en condicions.

En l'època de la reconstrucció que s'inicia, l'habitatge ha de tindre una importància primordial en la configuració del nou estat del benestar i caldrà analitzar com blindar realment aquest dret. El dret universal a una vivenda digna va sempre lligat a que aquesta vivenda complisca les condicions d'habitabilitat mínimes; qüestions de salubritat, ventilacions, confort higròtermic, com també dels subministraments bàsics. I ahí tots entenem que entra l'aigua, la llum i el gas.

Però amb aquesta crisi s'ha evidenciat que hi ha un altre subministrament bàsic, necessari per a qualsevol vivenda digna en ple segle XXI, i és tindre una connexió a internet decent.

Per això, aplaudim especialment la mesura per garantir l'accés a internet de 700 famílies del parc públic, per tancar la bretxa digital que, junt amb les més de 14.000 tauletes repartides per la conselleria d'educació, han assegurat l'accés a l'educació dels nostre xiquets i les nostres xiquetes.

En aquesta crisi s'ha demostrat la importància d'aquest dret. I dic dret, perquè al 2016 el Consell de Drets Humans de les Nacions Unides va aprovar una resolució que estableix que l'accés a internet serà considerat un dret bàsic de tots els éssers humans.

Ara falta blindar aquest dret dins de la nostra Constitució. La bretxa digital estigmatitza, exclou la població que no pot tindre accés a ella. Drets com l'educació i la sanitat en aquesta crisi s'han pogut continuar oferint a la població mitjançant la internet o fins i tot el telèfon.

Caldrà blindar drets com aquest i per descomptat caldrà que siga així en tot el territori. I tots sabem qui patix més que ningú la bretxa digital: el món rural, senyor conseller, també necessita una mirada.

Però poc podrem fer els parlaments autonòmics, si no fem passos valents per blindar estos drets des de l'estat central. I ahí, vosté, que té fil directe, a vore si comencem a diferenciar-nos per la valentia.

Demanem més valentia perquè trobem a faltar posicionaments com els de Portugal davant la banca. Calen passos valents, fer front a la banca.

I, com que són ells qui ens deuen molt a tota la ciutadania, sobretot a la classe treballadora, així, ha aplegat ara el moment que ho demostren, la seua solidaritat amb el poble que un dia els va salvar.

Sí, que ens tornen els diners, necessaris per a eixir d'aquesta crisi sense deixar a ningú enrere. En compte d'agafar dels estalvis dels ajuntaments, per exemple, eixe canvi seria molt bo.

Posicionaments valents, com els de Dinamarca, França o Polònia, que no concediran ajudes a aquelles empreses que tenen les seues seus en paradisos fiscals. O, encara li dic més, a aquelles que es dividixen dividendes. Les ajudes deuen ser per a qui més les necessita.

També ens hagués agradat una mica més de visió territorial i un repartiment més just dels recursos de les autonomies que, de nou, sembla seguirem patint el repartiment injust del model d'infrafinançament.

No me malinterprete, senyor conseller. Tinc molt clar que l'actual govern de l'estat està al costat de les persones i ja ha fet molt passos valents.

Està clar i no hi ha color, si comparem la gestió d'aquesta crisi amb com es va gestionar la del 2008, quan ens van vendre que qui millor gestionava l'economia era la dreta, però va resultar que no, que el que ens van deixar és el major endeutament de l'estat espanyol.

I no és una opinió personal, la diferència en la gestió, les dades ho avalen, no cal més que veure les autonomies com Madrid, Andalusia i Múrcia, governades per la dreta, com s'està gestionant aquesta crisi sense precedents.

La resposta del Botànic ha sigut immediata, i a més a més posicionant-se on calia, al costat sempre de les persones més vulnerables.

Paralització de desnonaments, exoneració del pagament del lloguer en habitatges del parc públic, com també moratòries al lloguer dels locals comercials.

Continuaran les reparacions d'habitatges públics i amb les posteriors adjudicacions, vora dos-centes seixanta persones han trobat resposta habitacional. Desinfectar les zones comunes de les promocions públiques per garantir la protecció.

I la mesura més recent, les ajudes directes en els lloguers d'habitatge habitual, ajudes que poden cobrir fins al cent per cent de la mensualitat del lloguer durant sis mesos.

Respecte al govern central, del qual no hi ha cap dubte, és de les prioritats a l'hora de gestionar esta crisi: suspensió de tots els desnonaments sense alternativa habitacional.

Pròrroga extraordinària de sis mesos dels contractes de lloguer d'habitatge habitual, moratòries o crèdits ICO sense interessos per a fer front al lloguer. Moratòries en les hipoteques, prohibició de tall de subministraments bàsics per a tota la població.

Les mesures sanitàries a nivell estatal i autonòmic estan funcionant. Les valorem positivament i considerem una bona solució.

Però podem avançar i fer una mica més en eixos passos valents que li comentava, per exemple, també per poder incrementar el nostre parc públic.

El moment postcrisi podríem convertir-lo en una oportunitat si aprofitem per a aquesta ampliació del parc públic, tirant mà a la banca i als fons voltor. I a més a més, fem-ho al preu que ells van comprar la vivenda.

I acabo ja, senyor president. La societat valenciana estem demostrant cada dia que ens volem, que volem els nostres majors, que volem els nostres veïns, els nostres xiquets. Perquè cada dia que passa hem estat a casa, fent només les eixides necessàries i complint totes les recomanacions dels experts.

Hem demostrat l'estima al poble valencià, ho hem fet molt bé i hem aconseguit aplanar la corba. Cada dia tenim més persones curades i menys positius.

I ara que iniciem un període nou, amb el desconfinament progressiu, hem de continuar seguint totes les recomanacions, ara més que mai, perquè frenar aquesta pandèmia està en les nostres mans.

No oblidem, no ens confiem i no subestimem mai aquest minúscul organisme que ens ha ficat en escac tota la societat mundial. Resistirem i ho farem tots junts, com a poble valencià.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada feta la intervenció per part de tots els grups parlamentaris, el vicepresident... Ai!, perdó, perdó, perdó. Queda fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, el més nombrós de l'hemicicle, jo ja m'havia avançat.

Té la paraula la il·lustre diputada Sabina Escrig, per a fixar posició sobre la intervenció del vicepresident segon. Li havia furtat jo el dret de la paraula.

La senyora Escrig Monzó:

No passa absolutament res, president. Moltes gràcies.

Moltes gràcies, vicepresident.

Consellera.

Miren, senyories, en primer lloc, m'agradaria enviar una forta abraçada a totes les famílies que han patit la mort d'una persona estimada. L'adéu sense adéu és molt més dolorós. Per això, no hi ha paraules que puguen alleugerir la pèrdua de l'estima. Una forta abraçada.

I miren, en segon lloc jo volia donar les gràcies als portaveus dels diferents grups parlamentaris de les Corts per la reunió que vam tindre, per la reunió que vam tindre amb el vicepresident, perquè a mi em va paréixer una reunió molt constructiva i en la línia que cal anar sobretot en els temps de crisi i en el temps de crisi que estem vivint.

I jo vull donar les gràcies a tots, perquè va ser molt constructiva. Però hui el minut de glòria els ha perdut. El minut de glòria d'estar ací els ha perdut completament. I de donar la mà al vicepresident, han passat a donar la manotada llengua llarga, per un minut de glòria.

Jo no vull un minut de glòria, jo vull responsabilitat, que és el que necessiten els ciutadans i les ciutadanes del País Valencià.

Miren, ara és el moment de lluitar junts i construir, i el dia després serà el moment de les reflexions, de les valoracions, de les explicacions i de demanar responsabilitats. Però ara eixe no és el moment. Ara és el moment d'anar totes i tots junts.

I, senyories, qui camina, a voltes ensopega i cau. I el valent torna a alçar-se per a continuar caminant. El que mai ensopegarà i mai caurà és el que no fa absolutament res.

El que se queda mirant, amb deslleialtat, mentint, criticant, instaurant la por, crispant i posant pedres en el camí, com hui, per desgràcia, hem pogut veure.

La ciutadania valora la gestió i caminar, ensopegar i tornar-se a alçar. Això és governar, gestionar, prendre decisions, encertar, i sí, a voltes equivocar-se. I en una situació com aquesta pandèmia.

Ens ha pillat a tots amb el pas canviat, no per irresponsabilitat, sinó per una situació sobrevinguda, desconeguda, nova, i que ningú coneixia, ningú al món. Perquè aquest virus és global i no és territorial.

I amb allò desconegut, s'ha caminat, i s'han pres decisions, accions i mesures per a minimitzar les conseqüències. I estic segura que totes eixes accions i totes eixes mesures s'han pres amb convicció, per a millorar la situació del conjunt de la societat.

I, vicepresident, vicepresident en gran, i conseller en gran, perquè quede ben clar, el Botànic en gran, vicepresident i conseller, perquè a alguns els molesta.

Doncs no, molt orgullosa, molt orgullosa del Botànic i molt orgullosa de vosté i de tot el govern valencià i del nostre president, perquè estem donant lliçons a tota Espanya.

Miren, han sigut moltes les mesures que s'han posat en marxa, tant des del govern central com des de la seua conselleria. En matèria d'habitatge, per a millora la situació de moltes famílies, de famílies vulnerables.

I aquestes mesures el que han fet i fan és que les famílies puguem afrontar amb més tranquil·litat el futur. Un futur ple d'incerteses per a totes i per a tots. És que no sabem el que anem a viure. I amb humilitat, sempre amb humilitat.

En matèria d'habitatge, mai serà suficient, mai, conseller, mai, vicepresident; perquè estem parlant del sostre de les famílies, de la construcció d'una història de vida, del present i del futur, i de tenir una vida millor baix un sostre segur, i sense estar a compte de les situacions econòmiques.

I mire, i mal que els pese a alguns, les mesures que s'han pres per part del govern central i per part de la Generalitat alleugen moltes famílies.

I vosté ha parlat de defensar les famílies. Jo vaig a parlar de tranquil·litat. Perquè la tranquil·litat és necessària per a afrontar el futur, i la tranquil·litat de totes eixes famílies, de les 14.000 famílies que no van a haver de pagar en tres mesos, i després ja vorem el rebut del lloguer.

La tranquil·litat de les famílies que ho hagen de tallar-los la llum, el gas i l'aigua, això és tranquil·litat i se pot vore millor el futur, senyories, això.

O la tranquil·litat que es renove el contracte a famílies o que puguem demanar un préstec ICO a cost zero, a tornar en sis anys i que se podrà ajornar encara més quatre anys més. Tot el que s'ha estat fent des de la conselleria, tot, clar que sí.

I clar que queda molt per fer, clar que queda molt per fer, per idear, per innovar. I, com que en els moments de crisi augmenta la creativitat, hem d'aprofitar i recolzar el talent i l'emprenedoria valenciana, per a avançar en nous models productius.

I també és bo reconèixer que aquestos dies de confinament i d'estat d'alarma la naturalesa i els espais naturals han respirat de nou. Per això, hem d'apostar per un nou model productiu en verd, construint edificis sostenibles i amb autoconsum.

I, com que el futur va a ser complicat, sé que tant des del govern central com des del govern de la Generalitat se continuarà gestionant per a alleugerir les conseqüències d'aquesta pandèmia mundial i perquè ningú es quede enrere.

No podem cometre els errors del passat, no podem posar damunt dels múscles dels més febles les conseqüències de la crisi sanitària, econòmica i social, com se va fer en l'anterior crisi.

Miren, i em dol moltíssim, però moltíssim, que hi haja persones que criminalitzen la pobresa i que critiquen una renda mínima vital per a donar oportunitats, dignitat i esperança a les persones més vulnerables, més febles.

I em dol moltíssim, perquè jo crec fermament en la bondat de l'ésser humà, fermament. La societat necessita solidaritat, cooperació, justícia social, llibertat per a créixer en igualtat.

I creixerem en igualtat, senyories, quan totes les persones tinguen les seues necessitats cobertes, i entre elles, vicepresident, un sostre. L'habitatge és fonamental per a donar seguretat a les persones i a les famílies.

Per això, hem de continuar reclamant un finançament just, perquè des de la Generalitat es pugui continuar treballant per i per a les persones.

I no oblidem els impostos, els impostos progressius. Són necessaris els impostos, perquè els impostos el que fan són serveis públics dignes per a tots i per a totes.

I finalitze, senyories, president, finalitze amb el que va dir el general Santiago, membre de l'equip tècnic de la crisi de la COVID-19, que em va agradar moltíssim: «Todos somos un equipo».

I sí, totes i tots som un equip. I, senyories, quan un equip guanya, no sols és gràcies al que ha marcat el gol de la victòria, sinó que és gràcies al treball de tot l'equip per a guanyar el partit.

Aquest partit, el partit contra la COVID-19, faça qui faça el gol de la victòria, serà una victòria compartida, una victòria dolorosa pel que hauré deixat pel camí, però compartida, de totes i de tots.

Dels sanitaris, professionals, treballadors, treballadores, funcionaris, empresaris, autònoms, de les forces i cossos de seguretat, protecció civil, bombers, dels que s'han quedat a casa, dels que els han cuidat.

I, perquè no, senyories, també va a ser gràcies als polítics, als que governen i als membres de l'oposició que han arrimat el múscle, han sigut responsables i no han posat pedres en el camí.

Senyories, serà una victòria conjunta. Ànim, confiança, resiliència, reconstrucció i futur.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Ara sí, ara una vegada que tots els grups parlamentaris han fixat la seua posició, hi haurà una contestació conjunta per part de l'honorable vicepresident segon a les intervencions dels grups parlamentaris.

Quan vosté vullga, vicepresident, té la tribuna per a contestar les intervencions dels grups parlamentaris.

Senyories... *(veus)* senyories, escoltarem... *(veus i remors)*
Senyories, per favor, escoltarem la resposta conjunta del vicepresident segon a les intervencions dels grups parlamentaris.

Quan vosté vullga.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Moltes gràcies, president.

En primer lloc, moltes gràcies a tots els grups parlamentaris per les seues propostes, que moltes d'elles, efectivament,

ja les havíem comentat en el marc de la reunió que havíem tingut entre diferents els grups parlamentaris i nosaltres. I el que és cert és que algunes de les propostes que ens van plantejar les vam posar en marxa i, de fet, he de dir que molt eficaçment.

Jo també sent molt que el to per part de vostés no haja sigut el mateix que hem tingut durant la gestió de la crisi. Sent molt que vostés ara mateix estiguen en un altre to i en una altra dinàmica, però entenc que això forma part de les dinàmiques parlamentàries, del seu paper com a oposició i, bé, d'alguna forma ho entenc i també els agraiïc en bona mesura, perquè sé que alguns i algunes de vostés segurament tindrien altres actituds en altres contextos.

Senyor Castelló, no ha parlat vosté de la meua gestió, de la nostra gestió al voltant de l'habitatge. Entenc, conforme hem parlat alguna volta, que pot ser és perquè està d'acord amb el que fem i preferix desviar l'atenció cap a altres àmbits que no són propis de la competència de la Generalitat.

De totes formes, sí que he de dir-li que no hem rebut cap document, el qual comenta. No hi ha constància del rebut de cap document. Per tant, espere que no siga una *fake news* i espere que me'l done, eh?, que me'l done ara mateix. Si vol, me'l dona, perquè en algun moment inclús també jo li vaig donar el meu telèfon personal i el meu correu personal perquè vosté es dirigira directament a mi. Per tant, espere que ara el pugua vore, el pugua tindre jo personalment i puguem avaluar les propostes que ens fa.

Vosté ens parla d'execució del pressupost. Mire, ¿vosté sap quants diners va destinar a ajudes al lloguer de les persones més desfavorides en 2015 el govern del PP, amb la senyora Bonig ací present, en aquella època responsable? 3 milions d'euros. ¿Saben vostés quantes ajudes anem a destinar enguany? 33 milions d'euros. Deu voltes més. Deu voltes més.

Jo entenc que la senyora Bonig no diga la xifra; fa «oh!» com si fora una cosa... Però efectivament són deu voltes més en ajudes a les persones més desfavorides. I haguera pogut ser més si no haguérem de pagar encara eixos 300 milions d'euros que van quedar pendents del deute Bonig, de la qual cosa jo sé que es descarreguen, però realment és un deute que encara estem pagant cinc anys després, o els 7,5 milions que paguem cada any –cada any– a la Fórmula 1, que a vore qui veu la Fórmula 1, no?, que ara només servix per a fer reportatges de construccions fantasmes en les ciutats espanyoles. Això és ara mateix la Fórmula 1, 7,5 milions d'euros que estem pagant. No se'ls cau la cara de vergonya?

Vostés estan assentats ahí, i no se'ls cau la cara de vergonya? No són capaços ni de mirar-me als ulls? (*Veus*) Sí? Son capaços? Aleshores, tenen vostés la cara molt dura –perdonen que els ho diga–, molt dura, molt dura. (*Aplaudiments*)

En segon lloc, senyora Mamen Peris, mire vosté, jo estic molt decebut, com podrà imaginar, per la seua intervenció, perquè vosté i jo sempre hem tingut una comunicació molt fluida, hem tingut la capacitat per a poder treballar conjuntament, i la veritat és que jo trobe que vosté no es creu ninguna paraula del que ha vingut ací a dir. Li ho dic sincerament, no se la creu. No sé si és perquè quan parla amb mi o amb nosaltres i no està el senyor Cantó davant té una altra actitud. No ho sé, eh? A la millor, li té por al senyor Cantó. «Hermana,

yo sí te contagio» Hi ha raons per a tindre-li por al senyor Cantó.

Però jo sé que vosté sí vol una política d'habitatge, perquè ho hem parlat. Vosté no vol que açò siga una direcció general. Vosté vol que açò siga una conselleria d'habitatge i vol que fem polítiques d'habitatge i jo li tendisc altra volta la mà perquè treballem conjuntament.

Vosté em va dir: «Posem un telèfon d'informació d'habitatge». Sap? Vosté diu: «I és que amb eixe telèfon es crida... ¿Sap vosté quantes cridades de telèfon es van contestar en eixe telèfon en xifra d'ahir, actualitzada d'ahir? 1.758 cridades. Jo sé que a la millor vosté no té una necessitat de cridar per telèfon, però 1.758 famílies sí l'han tinguda. I gràcies a això, han tingut la informació portada de primera mà –portada de primera mà– en contra de les *fake news* i dels *bulos* que ara mateix impregnen internet.

¿I sap vosté quantes intervencions telefòniques hem tingut per a demanar la nostra intervenció en el parc públic, per a anar a reparar-li a la gent el seu bany, les seues goteres? Això que diu el senyor Castelló que és «hacer de Pepe Gotera i Otilio, no? Doncs per a la gent que viuen a casa de la Generalitat i que no pot en eixe moment afrontar una reforma li dona igual que siga Pepe Gotera, Otilio o el botones Sacarino el que vaja a reparar. El que volen realment és que vaja una persona a reparar la gotera o a reparar el desperfecte. Més de 1.000 intervencions hem tingut. Més de 1.000 intervencions hem tingut.

I jo no entenc, senyora Peris, li ho dic de tot cor, o siga, no entenc les seues crítiques. No entenc que vosté critique que estem preparant-nos per a la postcrisi. Nosaltres estem preparant-nos per al que vindrà a partir d'ara. I el que vindrà a partir d'ara ha de ser ajudar a la rehabilitació, ha de ser atacar els desnonaments, ha de ser ampliar el parc públic. I, qui vol que ho faça tot això? Qui vol que ho faça? Ho faran persones que hauran de tindre una taula o una cadira on seure's. ¿O vol que estiguen arraconats per terra i sense condicions de treball? Realment, ¿això és el que vosté està proposant? ¿Que la gent que estiga treballant en l'Administració pública estiga sense unes condicions normals de treball? Realment, ¿això és el que vosté està proposant? Entenc que no. Per tant, trobe que s'ha confós a l'hora d'enfocar la seua crítica i li ho dic clarament.

Sent molt que no estiga ací el senyor Toni Cantó. M'haguera agradat molt que m'escoltara.

Perquè és que en eixes taules i eixes cadires es seurà gent, persones a treballar. Ací no tenim zombis com hi havia en altres èpoques de govern: gent que no anava a treballar i cobrava. O açò no és la Diputació d'Alacant on hi ha gent enxufada per tots els costats. Ciudadanos, per exemple. No, no. (*Veus*)

El senyor president:

Senyories, per favor. (*Veus*) Senyories, per favor.

El senyor vicepresident segon i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Senyora Peris, té, com sempre, la meua mà estesa i d'eixa forma sempre hem treballat conjuntament. Per tant, m'agradaria que el seu paper en l'oposició fora un paper constructiu i adequat a les Corts on estem.

Jo del Partit Popular no espere res, sincerament. De vostés, sí espere alguna cosa.

Per últim... respecte a l'oposició. Bé, senyor Pascual, és que realment vosté ha vingut ací..., trobe que també s'ha equivocat de discurs. El problema de portar els discursos escrits és que no cal escoltar el que diu la persona.

Aleshores, jo li estic diguent que ja hem inaugurat la comissió bilateral amb els promotors valencians i vosté està dient-me que no confiem en l'economia privada. Aleshores, clar, n'hi ha falta de sintonia absoluta perquè vosté no m'escolta, sinó que ve ací amb el seu discurs escrit.

Jo ho sent molt, perquè vosté i jo hem tingut moltes reunions i moltes converses i jo sé que vosté pot aportar al que fem en la conselleria d'habitatge. Lamentablement, mos vénen ací imagine que efectivament per a gaudir del seu minut d'or, no?, com dia la senyora Escrig, i la veritat és que trobe que no tenen la informació correcta.

El mínim que poden fer és informar-se. Informar-se o, si no estan informats, escoltar el que estic diguent ací, perquè he vingut a petició pròpia a comparéixer davant de vostés per a explicar-los el que hem fet i el que volem fer. Per tant, trobe que ens mereixem el respecte que ens escolten i que introduïsquen els seus element d'acord amb allò que nosaltres comentem ací.

I, finalment, moltes gràcies a les síndiques del Botànic, a la senyora Davó, a la senyora Bachero, a la senyora Escrig. Jo estic molt orgullós de ser un vicepresident i un conseller del Botànic. Estic molt orgullós.

I estic molt orgullós que, quan van entrar a treballar en este nou Botànic d'Alacant, qualsevol cosa que se'ns ha posat per davant l'hem sabuda gestionar amb força. I vam gestionar la DANA, i vam gestionar la Gloria i hem gestionat el coronavirus, i som el primer govern –el primer govern de tota Espanya– que hem aprovat les ajudes urgents per a la COVID-19, el primer govern.

Nosaltres no som eixos governs que acumulen centenars de persones en Ifema per a repartir-los *bocadillos* de calamars, *pizzas* i Coca-cola en ple estat d'alarma; es a dir, quan tota la gent havia d'estar en sa casa. Nosaltres no som irresponsables com són la gent de Madrid o d'altres comunitats governades per les dretes. Nosaltres som un govern responsable i estem molt orgulloses i orgullosos de formar part d'este govern.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresident.

Senyories, encetem ara un torn de rèplica a esta contestació que ha fet el vicepresident segon del Consell. Començarem pel senyor Miguel Pascual per a replicar esta última intervenció, esta contestació del conseller d'habitatge.

Quan vostè vullga, senyoria.

El senyor Pascual Pérez:

Muchas gracias, señor presidente.

Bueno, creía que estas intervenciones eran... –perdón, la mascarilla; la costumbre– pensaba que estas intervenciones eran para responderle a la intervención del señor *consejler*. Sería bueno también, señor presidente, que se lo indicase a alguna *síndic*.

Mire, señor Martínez Dalmau, no sé qué pensarán sus compañeros del gobierno, sus compañeros, pero usted, siendo vicepresidente de la Generalitat Valenciana, ha dejado que sus compañeros asuman todo el peso de la crisis, quedándose al margen de todo. Y eso, señor vicepresidente, no es arrimar el hombro, no es crear equipo y no es trabajar por la gente.

¿Sabe lo que tampoco se debe hacer? Crear miedo e incertidumbre. No se deben utilizar lo que son las normas de desarrollo ministerial en base a decretos de alarma, que poco o nada tienen que ver con la pandemia y que han causado un enorme temor, como, por ejemplo, lo de los arrendamientos forzosos.

¿Sabe lo que tampoco se debe de hacer? Crear más miedo e incertidumbre con BOE con la excusa del coronavirus para poder empadronar a los okupas –con k– en los municipios donde vivan para que ustedes puedan aplicar la renta mínima.

Mire, esto no ayuda. Con ellos ponen en entredicho el derecho de la propiedad, que es el instrumento que vertebra el esfuerzo y la prosperidad de las clases medias trabajadoras en las sociedades libres.

Mire, un político que no sabe lo que hace baja los precios del alquiler o los limita de forma unilateral sin contar con el mercado. Estos límites lo que provoca es que se desincentive al propietario, al no serle rentable, y opte por retirar la vivienda del mercado, creando así, como le he dicho antes, el efecto contrario al buscado.

Porque si no, a los hechos me remito. Igual le tengo que volver a recordar lo que pasó cuando ustedes limitaron el precio de las mascarillas, exactamente.

Entonces, señor Martínez Dalmau, mire, si lo que queremos es salvar el tejido productivo de la Comunidad Valenciana, desde luego lo que no tenemos que hacer en ningún momento es amenazar con expropiarlo.

Muchísimas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

En nom del Grup Parlamentari Ciudadanos per a rèplica a la contestació del vicepresident segon, té la paraula la il·lustre diputada Mamen Peris, en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Peris Navarro:

Señor Dalmau, ni mu de los muebles, ni mu de la compra de muebles.

Vamos a ver, mire, mientras usted haga política útil tendrá a Mamen Peris y a todo el Grupo Ciudadanos a su lado. Y lo sabe, porque ha visto que hemos presentado por registro de entrada infinidad de propuestas. La del teléfono. ¡No sabe lo que me alegro! 1.750 llamadas, y yo se lo propuse.

Yo sé que juego con ventaja, señor Dalmau, pues porque yo soy letrada en ejercicio y me dedico a conocer realmente los problemas reales que tiene la gente, y eso me da una ventaja. Por eso le dije: incentivos fiscales, hay que tener empatía, hay que ayudar, no se puede pagar, igual que a los autónomos, si no tienen ingresos no podemos pedirles impuestos. Ahí siempre me va a encontrar. Y sabe que he llegado aquí con todos los deberes hechos, codo a codo con el Botànic haciendo propuestas, que es lo que hemos hecho.

Pero, claro, hoy me he enfadado, hoy me he enfadado cuando he visto el titular de un medio valenciano. Y entonces, mire, aquí lo que hoy se ha quedado claro es la diferencia entre un partido comunista y un partido de centro, que esa es la diferencia, que un partido comunista se dedica en plena pandemia ¿a qué? A activar un procedimiento de compra de muebles. Por eso me enfada, porque eso no es política útil. Lo útil era haberlo dedicado a comprar material sanitario, a comprar respiradores, porque aún falta material en muchos sitios. Eso es, que se revisen algunos qué es estar en la selva. Porque, señores de Podemos, los muebles no salvan vidas, ténnganlo claro.

Pero, vamos a ver, ustedes en la misma línea y negando la mayor. Aquí el único que se ha saltado el confinamiento, y lo han visto todos los españoles, ha sido el señor Iglesias, y aun teniendo a su pareja enferma, (*aplaudiments*) y lo hemos visto, y todo por el egocentrismo de estar allí. Pero bueno, dejemos y centrémonos.

Vamos a ver, señor Dalmau, si continuamos con las mismas cifras del primer discurso. 14.000 personas demandando una vivienda social. 800 viviendas ocupadas ilegalmente. El 70 % del parque público que lo tenemos que rehabilitar. Si yo esta mañana incluso le voy a presentar por registro de entrada una proposición no de ley en la que podamos trabajar codo a codo con el sector hotelero y dar solución habitacional. ¡Mire si hacemos política útil! ¡Mire si estoy a su lado! Pero todo eso se puede hacer adelgazando también la administración. Hemos de hacerlo también, no desde una *conselleria*, que sabe que desde el minuto uno le dije que volviera a la

décima planta de la Ciudad Administrativa, que vuelva a ser una Conselleria de Política Territorial.

Mire, yo le quiero decir otro ejemplo. Usted hoy ha hablado aquí de ecología, de tal. ¿Sabe el presupuesto de usted? Por el tema del postreo, de lo que usted nos decía, 2,29 % ha habilitado usted en el presupuesto de innovación ecológica. No nos diga usted estas cosas porque eso es ridículo. ¿Y sabe cuánto ha aumentado en personal? 6,5 millones. ¿Y sabe? Pues ahora creo que habrá que reformular el presupuesto y reformular esto.

Mire, señor Martínez Dalmau, sé que el poder es seductor, pero ante el exceso de gasto y la insensatez de consentirlo, en Ciudadanos nos quedamos a trabajar al lado de los políticos valientes que primen el interés de todos los valencianos, y ese interés pasa por adelgazar sí o sí la administración pública.

Gracias. (*Applaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Seguidament per a rèplica. Des de l'escó, senyoria? No. Per a rèplica a la contestació del vicepresident segon, intervindrà, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat Alfredo Castelló.

Quan vosté vullga, senyoria.

El señor Castelló Sáez:

Muchas gracias, presidente, y con su venía.

No ha hablado usted mucho de vivienda en su segunda intervención, y eso que tenía el tiempo libre.

Mire, yo creo que cinco años después de llegar a un gobierno es hora ya de dejar de llorar y es hora de no inventarse deudas que no existen. Su portavoz tiene el documento, se lo entregué yo, del préstamo que sacó el Partido Popular en octubre de 2014 para pagar esa deuda de vivienda.

Segunda cuestión. Si me habla de la Formula 1, yo le recuerdo que en las cuentas anuales de la Evha tiene usted 40 millones que tiene que pagar el agente urbanizador de ese PAI. ¿Se lo va a reclamar usted? ¿A que no? ¿Nos apostamos un café, *conseller*?

Más cuestiones. Mire, ustedes tienen ahora 2.500 millones más que tenía el gobierno en el 2015 de ingresos libres y disponibles. Y me sale usted alardeando de lo que dedican a vivienda, con mentiras. Porque mire, nosotros, el Grupo Popular, tenemos un arma secreta y se llama Rubén Ibáñez. Y si usted dice algo de Hacienda, él me lo busca. Y me he encontrado en la página 116 de las cuentas anuales, aprobadas por la Intervención, que el gasto comprometido en vivienda de 2015 fue de 15,5 millones de euros, y 164 miles de euros abonados en transferencias de capital. Y, *conseller*, qué le parece.

Qué va a hacer usted, qué haría usted si a la Generalitat le cayeran los ingresos año tras año 2.000 millones de euros, qué haría con el presupuesto. Posiblemente lo tengamos que ver. Dios quiera que no.

Yo lo que le he criticado es que desde el día 7 de abril que nos convocó, no se ha convocado ninguna vez más. Creo que fuimos tremendamente constructivos. No adoptó ninguna de las cuestiones que le planteamos en aquel momento. Y desde entonces no nos ha vuelto a llamar. Y desde entonces no ha dicho usted nada nuevo. Y nos presenta como una medida estrella, que parece *Pepe gotera* y *Otilio*, que arreglan grifos, bajantes y atascos. Pero, oiga, eso se ha hecho toda la vida, ni en COVID ni en no COVID.

¿Me puede decir algo que ha hecho usted como *conseller* que no hubiera hecho el director general, cualquiera de ellos, de la señora Salvador? Nada, absolutamente nada, *conseller*.

Y me dice ahora que va a eliminar..., no, me dice qué va a gastar, pero no de dónde lo va a eliminar del presupuesto. Qué partidas va a quitar del presupuesto para invertir en este decreto sobre la COVID. No lo ha dicho. ¡Y mire que ha tenido rato! Espero que en la última intervención nos diga, porque me suena que dijo que lo iba a quitar de «regeneración y rehabilitación urbana». Precisamente lo contrario que dice el presidente Puig, que dice que hay que incentivar la inversión para luchar contra la crisis económica. ¿De rehabilitación lo va a quitar? ¿Está seguro?

Mire, para finalizar quiero hablar de su gestión. Ésta es su gestión desde el último día que hablamos. "Dalmau reactiva la compra de muebles de su *conselleria* en pleno estado de alarma". He tenido que mirarlo varias veces porque pensaba que decía de «inmuebles»; pero no, no, la gestión es monumental. La compra de muebles es lo que reactiva, no de inmuebles para ampliar el parque público.

El resto, *conseller*, es un fracaso, nada nuevo. Oiga, por qué no rehabilita el parque público de vivienda y pone ascensores, que hay gente confinada a perpetuidad en sus pisos.

Oiga, ¿qué pasa con el reglamento de función social de la vivienda de 2017?

Oiga, ¿qué pasa con el Texto refundido de la Ley de función social de la vivienda? Tiene que hacerlo, pero hace ya dos años que tenía que haber estado acabado.

Oiga, ¿qué pasa con la compra de inmuebles?, la de muebles ya vemos que va bien.

¿Qué pasa con las 700 viviendas del parque público que están desocupadas?

¿Qué pasa con las más de 1.200 viviendas "okupadas" –con k-ilegalmente? (*Inoible*)...14.000 son las viviendas. Lo que hay disponible es bastante menos de 14.000 por su dejadez.

Qué pasa con las 15.000 familias que tiene usted en lista de espera.

Qué pasa con todos los derechos subjetivos que reclaman los valencianos y a los que usted, incumpliendo su propia ley, no da satisfacción.

El señor presidente:

Senyoria.

El señor Castelló Sáez:

Acabo, presidente.

Qué pasa con todos ellos. Porque su prioridad es amueblar el despacho. Desde luego nos tendremos que olvidar de aquello de que la Comunidad Valenciana iba a ser territorio libre de desahucios –acabo.

Usted me dijo una vez que estaba sorprendido con una intervención mía, y me dijo que era posiblemente porque no conocía este mundo y venía de la universidad. ¿No sé si se acuerda? ¿No sé por qué sería? Lo que sí que sé es que sería bueno que usted volviera a la universidad, es tiempo de volver a la universidad, *conseller*, es momento de volver.

Gracias, presidente.

El señor presidente:

Moltes gràcies, senyoria.

Ara ja per a finalitzar esta compareixença, el vicepresident segon contestarà estes repliques, i ara sí en temps limitat de tres minuts, per a finalitzar esta compareixença del vicepresident segon i conseller d'Habitatge.

Quan vosté vullga, vicepresident, té l'ús de la paraula.

El señor vicepresidente segon del Consell i conseller d'Habitatge i Arquitectura Bioclimàtica:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Castelló, no necessitem cap arma especial per a poder obtindre les dades correctes. Les dades correctes estan publicades en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Vosté diu que innovació en la construcció, vosté parla d'uns milions. No, mire, no s'ho ha mirat, són 3,4 milions d'euros. Per tant, vosté ve ací amb desinformació.

Vosté diu, és que en l'època, efectivament, en l'últim govern del Partit Popular es van invertir 15 milions d'euros. Efectivament, 15 milions d'euros, que és la meitat del que hui invertim només en ajudes a l'habitatge, perquè estem invertint 189 milions d'euros, és a dir, més de deu voltes més que vostès.

Per tant, què ens conta? És a dir, vénen ací i no fan la seua feina? Jo li vaig dir efectivament que és important que facen la seua feina com a parlamentaris, almenys porten les dades exactes. No siguen vostès diputats *fake*, perquè al final són vostès diputats que pot ser que estiguem, no dic que ho facen, eh, pot ser que estiguen difonent *bulos*

i *fake news* conforme les dos que ara mateixa li acabe de comentar.

Vostè parla del reglament de la Llei de funció social. Ja li ho vaig explicar, si vol li ho explique les voltes que faça falta, però és que ja no estem habilitats per a fer eixe reglament. Si vostè sapiguera, la gent ho sap, que la delegació parlamentària té un termini de caducitat, i eixe termini de caducitat ja ha passat, i per tant necessitem una nova habilitació per part de les Corts Valencianes. De tal forma, ja li ho vaig explicar, jo si vol li ho explique les voltes que vullga, però en el moment que vostès, Corts Valencianes, ens habiliten per a fer el Reglament, nosaltres farem el reglament, però no torne a vindre ací amb discursos *fake*.

I per suposat que no va tocar-se un duro de rehabilitació, per suposat. Al contrari, hem augmentat com mai les partides destinades a rehabilitació, les partides destinades a actuacions urbanes, perquè nosaltres, conforme he dit, sí confiem en la rehabilitació com un motor econòmic en el País Valencià, clar que sí.

Senyora Peris, li he contestat. Una altra cosa és que vostè no m'escolte, però li estic contestant a tot el que vostè em comenta. Vostè realment qui pensa que fa els expedients de rehabilitació per a la concessió de les ajudes? Vostè qui pensa que fa els expedients per adquirir habitatge nou per al parc públic de la Generalitat valenciana? Qui pensa que ho fa? Qui pensa que va a donar 33 milions d'ajudes al lloguer a les famílies més desfavorides? Qui pensa que està lluitant en el marc de la Generalitat contra el desnonament? Tot això ho fa personal, persona que ha de assentar-se en una cadira i una taula i ha de tindre un ordinador per a treballar. Nosaltres el que no fem és acumular persones irresponsablement a repartir-los feines, feines zombi o a repartir-los *bocates* de calamars i creïlles fregides. Això no ho fem. Nosaltres som un govern que està al front de la gestió de la crisi.

I li torne a repetir, senyora Peris, li tendisc la mà, conforme ho he fet sempre, totes les propostes que mos ha plantejat, totes les hem incorporades, li he demostrat que també era un *bullo* que no es contestava el telèfon que vostè va proposar. Li he plantejat que són més de mil set-cents les cridades que s'han fet i s'han contestat. Per tant, vostè té idees, nosaltres assumim eixes idees i per tant col·laborem.

Nosaltres volem ser un govern responsable. L'oposició també hauria de ser una oposició responsable.

Un plaer haver estat avui ací. Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresident.

En esta contestació finalitzem el primer punt de l'ordre del dia d'esta Diputació Permanent.

Compareixença del conseller d'Educació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá i Ibáñez, per a donar compte de la gestió de la conselleria respecte a l'excepcional situació provocada per la pandèmia de la COVID-19 en l'àmbit educatiu, cultural i esportiu a la Comunitat Valenciana

El senyor president:

I donem la benvinguda al conseller d'Educació, Cultura i Esport, que substanciarà la segona de les compareixences. Compareixences a petició pròpia per a donar compte de la gestió de la conselleria respecte a l'excepcional situació provocada per la pandèmia de la COVID-19.

Senyories, donem la benvinguda al conseller d'Educació, Cultura i Esport, honorable conseller Vicent Marzá.

Benvingut. I escoltarem..., escoltarem la seua intervenció, que donarà inici en estos moments.

Senyories. (*Veus*) Senyories, si fan el favor de romandre en silenci per a escoltar la compareixença del senyor conseller...

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Membres de la mesa.

Diputats, diputades.

Síndics, síndiques.

Molt bon dia.

També als mitjans de comunicació, que ens segueixen telemàticament.

I a tota la ciutadania que avui, des de casa, pot seguir també aquest ple de les Corts, aquesta sessió.

Miren, vull donar també la salutació especial a tots aquells valencians i valencianes que avui es troben a casa, a aquells que estan afectats per un ERTD, a aquells que estan patint en sa casa la situació que totes i tots vivim d'aquesta pandèmica de la COVID-19 i, evidentment, especialment, a aquells que es recuperen de la malaltia, els qui tenen familiars malalts o, evidentment, aquells que han perdut algú al seu voltant o que ploren la seua mort.

Són 1.289 valencianes i valencians que ens han deixat des que es va declarar esta emergència. I vaja per davant el nostre condol més sincer, per part d'aquesta conselleria, del conjunt, evidentment, d'aquesta cambra, com així ha de ser, i també del conjunt dels representants dels diferents sectors de l'educació, de la cultura i de l'esport que m'han demanat